

José

Toeval bestaat niet...

Oei Mieke, daar ga je dan.

Ik was bij jou gebleven in het eerste stukje.

Waarin ik heb gezegd: 'ze is een schat.' En dat is ook zo. Want als ik jou niet had gehad aan de telefoon...

De naam voor mijn pup was 's nachts naar boven gekomen. Réfa zou het worden.

Aan de slag!

Ik kwam op de site van de Schnauzers.

Een telefoonnummer.

Mieke Thielen.

Ik keek niet naar de tijd, maar als ik er nu aan denk, was het ongeveer 11.00 uur.

Er werd opgenomen.

Met Mieke!

Een prettige vrolijke stem!

Mieke liep op de hei met haar honden, maar dat gaf niet.

En ik durfde!

Ging los en vertelde.

Mieke luisterde.

En gaf me het telefoonnummer van een hele goede kennel.

Ik wilde graag een zwarte en een middenslag.

Leek een beetje op mijn eerste hond een bouvier, Roots, maar dan een slag kleiner.

Mooie maat, wij wonen niet zo groot.

Een seconde nadat ik Mieke gesproken had, belde ik het nummer dat ik gekregen had.

De telefoon kon ik niet stil houden.

Er werd opgenomen.

Wéér een hele prettige stem.

Weer iemand die luisterde.

Ik kreeg steeds meer vertrouwen.

Dat weekend zou een teefje gedekt worden.

Ik was de 4e wachtende.

Na 4 weken zou er een echo gemaakt worden of ze opgepakt had.

En dat had ze.

Nog 5 weken te gaan!

Donderdag 5 weken later ging om 17.30 de telefoon.

5 reutjes en 5 teefjes!

Ik had een hondje!

De andere ochtend, vrijdag 11.00 uur, telefoon.

Het hele nestje was gestorven.

Ik kon niet alleen aan mezelf denken, maar ook aan de mensen die zo hartelijk voor mij geweest waren.

Ik vond het heel erg.

Ook voor de hartelijke mensen van deze kennel.

Huilend belde ik Mieke.

Ik schaamde me niet eens.

En Mieke luisterde.

Ik snoot flink mijn neus.

Ze gaf me even tijd.

'José, je kunt het proberen bij kennel Van De Oldert.

Dat is de familie van Ansem, maar dat zijn geen zwarte, maar peper en zout.'

Maakt niet uit.

Dan peper en zout!

'Wel middenslag, maar ik ben bang dat ze allemaal al weg zijn.

Maar probeer maar.'

Ik kreeg het nummer.

Mieke ik ben je zo dankbaar!

Een seconde later drukte ik het nummer, zonder verwachting.
De telefoon ging één keer over.
Er werd opgenomen.
Een hartelijke, vrolijke stem...
'Met Jeanne van Ansem!'
'Dag mevrouw van Ansem, ik ben...'
En ze luisterde.
Het bleef stil
'Mevrouw bent u er nog?'
'Ja, ja, ik luister.'
Het bleef stil.
5, 6, 7, seconden.
'Ja, dat moet zo zijn, ik loop net naar de telefoon voor het laatste teefje...
Maar ze is voor jou.'
Ik was stil.
'Ben je er nog?'
'Ja mevrouw.'
'Dus ik heb een hondje?'
'Jij hebt een hondje!'
'Echt!'
'Echt.'
'Ben je er nog? Wanneer kom je kijken?'
'Donderdag, vrijdag...'
'Donderdag!!!'
'Hoe laat?'
'Één uur, twee u...'
'Één uur!!!'
'Goed, dan geef ik je gelijk huiswerk mee.
Voor de papieren en stamboom moet de naam met een X begi'
'Ik weet het al!'
'Xsara!'
'Oké.'
'Oké, tot donderdag!'
'Jan we hebben een hondje!!!'
Ik vloog hem rond zijn nek toen hij binnen stapte.
Toen hij weer adem kon halen vroeg hij mij: 'Waar?'
'Milheeze!'
'Weet je waar dat ligt?'
'Nee!'
'Achter Deurne!'
Al was het Groningen, het maakte niks uit.
We gingen die donderdag.
En reden door de prachtige Peel.
We kwamen bij de kennel.
Van De Oldert.
Het zag er prachtig uit.
De deur zwaaide open en daar stond ze.
Jeanne van Ansem, de hartelijke vrouw van de telefoon, die me zo gelukkig maakte.
'Kom binnen.'
Alles mochten we zien!
Eerst de hondjes, ze hadden de oogjes nog niet open.
Ik wist niet welke bij ons zou komen.
Maakte niet uit!
Ze zou komen.
Xsara, Wietske, Réfa Van De Oldert!

De hondjes zagen er prachtig uit.
Wietske, moeder van dit mooie nest was zo lief.
Ik gaf haar iets lekkers.
Had ik meegenomen van thuis.
Lekkere hondenkipstaafjes.
Na 3 minuten kotste ze het uit.
Jeanne werd niet boos.
We zaten aan tafel.
Kregen koffie.
Beschuit met muisjes!
Met moeite kwamen we los van deze hartelijke, open mensen.
Jan had zijn draai gauw gevonden met Tjeu, de man van Jeanne.
Er was namelijk ook een paard.
Ik zei al we mochten alles zien!
Jan is een dierenliefhebber met vooral een passie voor paarden.
Het wachten begon.
Maar het werd verzacht.
De grote knappe zoon van mijn nichtje, hij is 23, gaat nooit uit.
Alleen naar de kermis.
Verder studeert hij aan de hogeschool en werkt 's avonds.
Maar de kermis, ja, hij sleurt dan zijn moeder mee.
En gaat eigenlijk alleen voor de grijpkasten.
Gooit er minstens 20 euro in.
Interesseert hem geen kont, maar haalt er minstens 5, 6 grote knuffels uit.
Dat lukt niemand bij die kasten.
Hij wel.

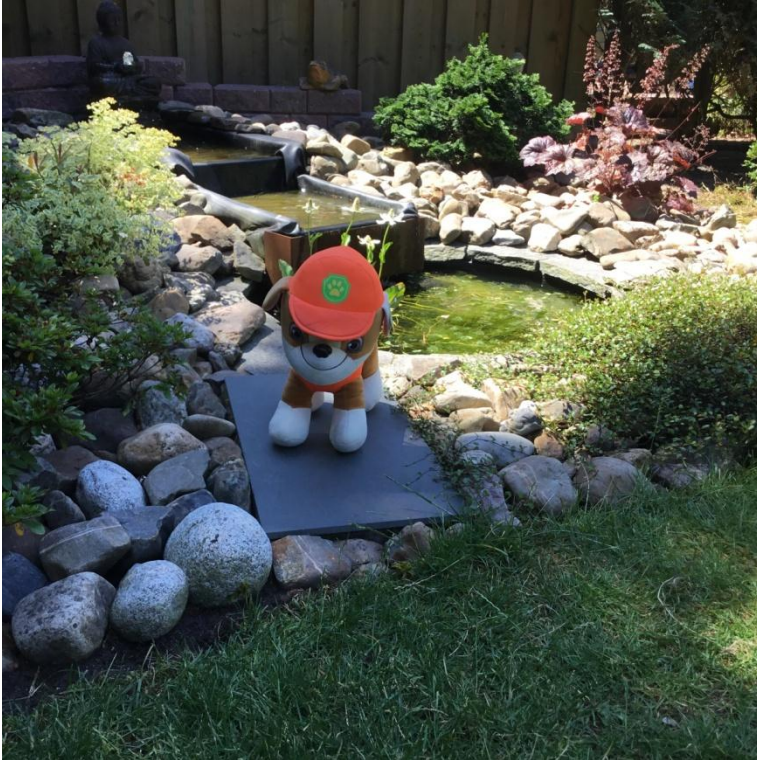
Als zijn kamer goed vol staat gaat alles in een grote doos en wordt naar het ziekenhuis gebracht.

Voor de kinderen.

Mijn lieve nicht is maar 9 jaar jonger dan ik.

En ik smeekte haar met de mei kermis: 'laat Eric voor mij alvast een hond grijpen!'

Die zondag in mei stapte ze binnen, samen met het voorproefje en de zekerheid, nog even wachten.

Ze komt echt!

En ze kwam.

We gingen haar halen.

Kwamen met haar thuis.

Per, de poes kwam kijken.

Die blik in haar ogen!

Wat is dat voor een vies ding.

Per is perongeluk bij ons geboren.

7 jaar geleden.

Ze draaide zich om en was weg.

Maar dat is een ander verhaal.

Waarom ik zo graag een Schnauzer wilde?

Ook een ander verhaal.

Liefs, José